

[Arbejdsministeren]

mæssige orlovsordning. Og 1.347 skal altså ses i forhold til det totale antal af sygeplejersker, som er på lidt mere end 49.000.

Hermed håber jeg sådan set at have taget luften ud af den proportionsforvrængning, som forslaget giver udtryk for, idet det som sagt viser sig, at kun en halv procent benytter sig af orlovsordningen.

Formanden:

Jeg vil gerne sige, at jeg er ikke meget for at åbne for en række af korte bemærkninger allerede efter ministerens indlæg; det er ikke sædvanen her i huset. En enkelt kan passere, hvis den har et klart opklarende formål.

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Ministeren sagde mange ting; hun sagde to ting, som jeg vil tage frem. Hun sagde bl.a., at en halv procent er gået på orlov, hvor det ikke har været muligt at genbesætte stillingerne.

I den forbindelse vil jeg spørge ministeren, om procenter er særlig vigtige i denne sammenhæng, når det er sådan, at man faktisk så sent som i dag i Politiken kan læse, at Odense Sygehus har lukket for 25 pct. af sengene på den intensive afdeling, og at samme sygehus melder, at man må udskyde planerne om at påtage sig 14 ekstra hjerteoperationer om ugen. Her tæller procenterne åbenbart ikke så meget, må jeg sige til arbejdsministeren.

Herudover sagde arbejdsministeren, at intet tyder på, at antallet af reelt ledige stillinger vil øges. Der vil jeg sige, at vi i dag i Sundhedsudvalget har fået et svar fra arbejdsministeren, hvori arbejdsmarkedsrådene er blevet spurgt om deres syn på denne situation, og her svarer arbejdsmarkedsrådene rundt om i landet samstemmende, at der er et problem på grund af orlovsordningerne. Så jeg mener faktisk, at ministeren taler udenom.

Formanden:

Arbejdsministeren har ordet, og derefter vender jeg mig til ordførerrækken.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det er klart, at det kan give et problem, hvis den halve procent er i bestemte operationsfelter; men hertil er svaret jo planlægning. Over-

ordnet planlægning fra landets sygehusvæseners side er nødvendig, og omrokering af personale, hvis der måtte være behov for det. Men hvis man hævder, at beslutninger fra Fyns Amtsråd udsættes på grund af dette spørgsmål, skyldes det simpelt hen, at man mangler bedre undskyldninger for at udsætte de beslutninger, man i øvrigt har truffet.

Til det andet vil jeg godt sige, at jeg jo selv har skrevet under på svaret, og at det er helt korrekt: I den afdækning af arbejdsmarkedet, som arbejdsmarkedsrådene er ansvarlige for, melder de, at der på nogle områder kan være tale om mangel på sygeplejersker og plejepersonale i det hele taget. Men når jeg så siger, at det ikke drejer sig om livstruende situationer som sådanne, hænger det jo sammen med, at der faktisk kommer mere end 1.000 nyuddannede medarbejdere her til foråret. Der kommer social- og sundhedsassistenter, der er færdige med deres uddannelse, og som helt givet kan klare nogle af opgaverne, og der kommer også omkring 700 nyuddannede sygeplejersker i løbet af foråret, det vil altså sige omkring 1.700 nye medarbejdere, som kan gå ind i nogle af de opgaver, som ikke kan løses, fordi der er nogle andre, der går på orlov.

Men lad os nu prøve at tage debatten en lille smule mere stilfærdigt og roligt. Hvorfor ikke vente med den diskussion, som er en helt naturlig ting på baggrund af den dagsorden, som Folketinget faktisk vedtog for mindre end en uge siden, nemlig om, at et bredt flertal i dette Folketing er optaget af, at patienter ikke skal lide under, at der er orlovsordninger, og at vi skal forsøge at finde modeller for, hvordan vi kan styre og planlægge, og hvordan vi kan sikre, at nye medarbejdergrupper kommer ind på landets sygehuse? Derfor har jeg meget svært ved at forstå, at vi i dag – mindre end en uge efter, at vi vedtog en ganske fornuftig dagsorden – skal diskutere på den måde, som fru Karen Højte Jensen lagde op til.

Ole Vagn Christensen (S):

Socialdemokratiet kan ikke tilslutte sig det lovforslag, vi her har til behandling. Forældreorloven er efter vores opfattelse – uanset hvilken faggruppe vi taler om – et konstruktivt middel til at fremme grundlæggende menneskelige værdier i vort samfund, hvor familiens og specielt børnenes tarv kommer i højsædet.